

Kázání 4. neděle v mezidobí C – 31.1.2016

1. list Korint'ánům 12,31-13,13

Bratři! Usilujte o dary lepší. A teď vám chci ukázat ještě mnohem vzácnější cestu. Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale neměl lásku, jsem jako znějící kov a cimbál zvučící. Kdybych měl dar prorokovat, rozuměl všem tajemstvím, ovládal všechno, co se může vědět, a víru měl v nejvyšší míře, takže bych hory přenášel, ale neměl lásku, nejsem nic. A kdybych rozdal všechno, co mám, a (pro druhého) do ohně skočil, ale neměl lásku, nic mi to neprospěje. Láska je shovívavá, láska je dobrosrdečná, nezávidí, láska se nevychloubá, nenadýmá, nedělá, co se nepatří, nemyslí jen a jen na sebe, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží, má zármutek, když se dělá něco špatného, ale raduje se, když lidé žijí podle pravdy. Láska všechno omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všechno vydrží. Láska nikdy nepřestává. Dar prorokování pomine, dar jazyků už nebude, dar poznání zanikne. Neboť kusé je všechno naše poznání, nedostatečné je naše prorokování. Ale až přijde to, co je dokonalé, zanikne to, co je částečné. Když jsem byl dítětem, mluvil jsem jako dítě, myslel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě. Když se však ze mě stal muž, všechno dětské jsem odložil. Nyní vidíme jen jako v zrcadle, nejasně, ale potom uvidíme tváří v tvář. Nyní poznávám věci jenom nedokonale, potom poznám dokonale, podobně, jak Bůh poznává mne. Nyní trvá víra, naděje a láska, tato trojice. Ale největší z nich je láska.

Lukášovo evangelium 4,21-30

Ježíš promluvil v synagóze: "Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli." Všichni mu přisvědčovali, divili se milým slovům z jeho úst a říkali: "Není to syn Josefův?" Řekl jim: "Jistě mi připomenete přísloví: Lékaři, uzdrav sám sebe! Udělej i tady ve svém domově to, o čem jsme slyšeli, že se stalo v Kafarnau." Dále řekl: "Amen, pravím vám: Žádný prorok není vítaný ve svém domově. Říkám vám podle pravdy: Mnoho vdov bylo v izraelském národě za dnů Eliášových, kdy se nebe zavřelo na tři léta a šest měsíců a nastal velký hlad po celé zemi; ale k žádné z nich nebyl poslán Eliáš, jen k vdově do Sarepty v Sidónsku. A mnoho malomocných bylo v izraelském národě za proroka Elizea, ale nikdo z nich nebyl očištěn, jenom Naman ze Sýrie." Když to slyšeli, všichni v synagóze vzplanuli hněvem. Zvedli se, vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo vystavěno jejich město, aby ho srazili dolů. On však prošel jejich středem a ubíral se dál.

Téma: Radost, když se šíří láska. Závist.

Vedle dnešního úryvku evangelia bych připomněl pohádku Nesmrtelná teta – v té pohádce je dobře vystihnuta moc závisti, jak umí vzít lidem to, co jim zrovna bylo darováno láskou. Pro závist chtěli v Nazaretě Ježíše svrhnout ze skály. Ježíš žádný zázrak nevykonal, a ještě všem připomněl, že i jindy Bůh zázračně pomohl cizincům, těm vzdálenějším, pohrdaným lidem jako prvním. To je závažné: nejprve to vypadalo, že v Nazaretě také prosili o zázračné uzdravení svých nemocných. Ale když zjistili, že Ježíš dává přednost těm, kterými oni pohrdali, už o ten zázrak ani nestáli. To byla chyba – protože se měli radovat, že Boží láska pomáhá i těm posledním, měli chválit Boha – a to by byl dostatečný prostor pro Boží zázraky i v jejich životě. Byli kousek od okamžiku, kdy Ježíš svou lásku jako uzdravení mohl dávat i jim. Namísto toho zvítězila závist. A to nejen v jejich srdcích, že dostali vztek. Závist v tu chvíli zvítězila i ve světě mezi lidmi – už tam nebyl prostor pro přijetí lásky, kterou Ježíš nabízel. „Nemohl tam udělat žádný zázrak. A divil se jejich nevěře.“ (Mk 6,5-6) Co tedy přesně bylo špatné? Co měli lidé v Nazaretě dělat? Najít dobro a radovat se z dobra. Chválit

Boha za jeho velkorysost, pozornost a zázraky právě ve prospěch pohrdaných a lidí na okraji.

Najdeme jiný příklad z Ježíšova života, kde neztvrdla závist, ale zůstal prostor pro Lásku a Ježíšovu pozornost ke všem? Ano, je to podobenství o dělnících na vinici. Tam se sice závist také snaží popřít dobro a rozbít vztahy, ale v tom podobenství se pán vinice nepodvolí a svou lásku stále věnuje všem. Najal na tržišti muže na práci na vinici, za jeden denár za den práce. Jenomže potom ještě několikrát šel na tržiště pro další, a ti poslední přišli jen hodinu před koncem práce a vyplacením denní mzdy. A všichni dostali stejně, všichni dostali tolik, kolik bylo dohodnuto – jeden denár. (Mt 20,1-16) Ti, co pracovali celý den, reptali, stěžovali si. Ale tady se Boží velkorysost a láska nedala jen tak odbýt, pán vinice říkal: „Příteli, nekřivdím ti! Nesmluvil jsi se mnou denár za den? Vezmi si, co ti patří, a jdi! Já chci tomu poslednímu dát jako tobě; nemohu si se svým majetkem udělat, co chci? Nebo snad tvé oko závidí, že jsem dobrý?“

Krásnou drobností je otázka, zda si majitel vinice může dělat se svým majetkem, co chce – tady totiž vysvítá, o co Bohu jde, co Bůh Otec chce, když nás lidi má před sebou: On je Dobro samo – a chce nás obdarovat. Chce každého obdarovat.

Jak udržet naše srdce na správném místě? Abychom se dovedli radovat z Božího dobra a nenechali si škodit závistí? Je třeba prosit o čisté srdce. Čisté srdce k lásce, tomu rozumíme. Ale i dobrému zraku, abychom viděli dobro i Boha – původce dobra. Tak přesně to přeci je v Ježíšově blahoslavenství: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.“ (Mt 5,8) O to jde: vidět Boha a jeho dobro. Pak je docela snadné i pro nás být dobrý a milující.

Prosme o tuto proměnu. Jestli v Nazaretě tehdy Ježíše odmítli, my prosme o čisté srdce.